

2018 0217 S ah W Houthem- St-Gerlach naar Sittard

Als ik via de rijksweg langs de hei rij is het nog donker. In alle vroegte vertrek ik vandaag naar het Zuiden van ons landje. Wat dan toch minder een landJE lijkt dan het is zeg. Het is rustig op de weg dat wel gelukkig, maar het maakt hem er niet minder lang door. Ik zing onderweg nog maar een het Sterre der Zee om in de stemming te komen. Dat klonk zo lekker het vorige Camino aan het Wad weekend. Nog wat meer liedjes passeren de revue en voor ik het goed en wel besef ben ik in Sittard.

De wereld om mij heen is inmiddels wakker geworden. Ik nog niet! Rij 3 rondjes bij het station om een gratis parkeerplekkie te vinden, ik gun mezelf niet de tijd om het echt uit te zoeken en duik dan toch maar de P+R in. Dan maar betaald parkeren. Op het perron aangekomen ruik ik koffie. Ja daar ben ik aan toe. Er staat een lange rij wachtenden, maar gelukkig ben ik vroeg genoeg dus.....wacht ik op de koffie. Wat smaakt deze goed zeg! Ik krijg het camino gevoel helemaal te pakken. Al een flinke poos op pad en dan koffie, de tortilla bedenk ik er zelf maar bij.

De trein brengt me in Maastricht waar ik een overstapje maak naar de Arriva trein naar Houthem-St-Gerlach. Op dat perron kom ik een aantal bekende gezichten tegen. Leuk, er lijkt een die-hard kern te ontstaan die alle wandelingen van Santiago aan het Wad gaan meelopen. Wat is dit leuk. Met de hele meute stappen we in de trein en zijn een kwartiertje later in Houthem. Coen staat al met de bourdon op ons te wachten. Al snel komen van alle kanten Pelgrims aan. Lopend, met de auto, of ze worden even gebracht. We wachten op nog 1 trein uit beide richtingen en zijn dan compleet. Zo'n kleine 40 wandelaars dit keer weer.

Coen doet de gebruikelijke huishoudelijke mededelingen vooraf. Ieder denkt aan zijn eigen veiligheid, gaat niet de verkeersregelaar voor een ander uithangen. We doen wat we ooit geleerd hebben. Goed uitkijken bij het oversteken! Dat is de boodschap. Ieder is verantwoordelijk voor zijn / haar eigen hachje.

O ja.....de pauze! Die krijgen we in de kroeg tegenover een kerkje in een klein plaatsje. De kroeg gaat speciaal voor ons open. En.....of we vlaai willen? Ja hallo.....we zijn in Limburg. Natuurlijk willen we vlaai. De meeste vingers vliegen de lucht in. Mooi.....een belletje naar de kroeg en het wordt geregeld. Koffie / thee en vlaai. Heerlijk vooruitzicht.

En dan nog een vraag. Wie lopen er morgen mee? Er is een vervoersuitdaging op de terugweg. Er wordt een belbus geregeld. Maar dan moeten er wel mensen zijn die van de belbus gebruik willen maken natuurlijk. Ook hier vliegen wat vingers de lucht in. Wordt ook geregeld. Zo....en nu kunnen we dan eindelijk op pad.

De routebeheerder gaat voorop. We lopen meteen een bult op. Zo die is pittig! Na een half uurtje stilstaan in de kou voel ik niet zo goed meer of ik nog tenen heb. Ergens daaronder zou ik iets moeten hebben wat tenen heet. Voorzichtig loop ik de bult op en probeer met wiebeltenen de doorbloeding weer een beetje op gang te krijgen. Mijn

kuiten protesteren nog net niet. Het zit ertegen aan. Ik besluit op mijn eigen maffe met heel veel kleine korte stapjes kom ik ook boven techniek de bult op te gaan. Als ik boven ben heb ik mijn tenen en kuiten op temperatuur. Wat een verademing. Loopt meteen een stuk fijner. We gaan een modderig pad in en lopen in een lange sliert tussen het struikgewas door. Er is een blinde dame in de groep die samen met een vriendin loopt. Ik heb diep respect voor beide dames. Wat een vertrouwen hebben zij in elkaar. Wat is het mooi om te zien hoe ze er voor elkaar zijn. Als we midden tussen de velden een wegwijk tegenkomen verteld de een aan de ander hoe het eruit ziet. Het aanraken van het wegwijk maakt het plaatje compleet. Voor mij was het een heel bijzonder moment wat we als Pelgrims mochten meemaken op dit stukje camino.

De paden waren flink modderig en hier en daar was het echt uitkijken geblazen. Ik heb lopen genieten van alle modderspatten op de schoenen en broeken. De een maakte er nog een mooiere bende van dan de ander. Hoe 1 dame het voor elkaar kreeg om hele lichte schoenen schoon te houden is mij nog steeds een raadsel. Heeft ze 'gevloegen' over de modderpoelen? Ik zou het bijna denken.

Als we verderop ineens een enorme berg vers zand uit een heuvel op het pad zien liggen vraag ik me af wat dit nu is? Al snel hoor ik pelgrims zeggen dat dit komt door de dassen. Ze hebben hun burcht veilig moeten stellen. Wat kunnen die beesten graven zeg! Ik had nog nooit een dassenburcht gezien, of in elk geval niet als zodanig herkend. Indrukwekkend gezicht. Kan me voorstellen dat de boeren niet blij worden van zulke grondverplaatsers in hun akkers.

Bij een klein Maria Kapelletje staat meneer Pastoor ons op te wachten. Daar krijgen we de pelgrimszegen en een stempel in onze credential. Wat is dit toch weer een bijzonder moment tijdens deze camino, om op deze manier letterlijk even stil. Een momentje van bezinning, rust en in jezelf keren. Zo'n momentje wat me echt beetpakt, waarin ik me verbonden voel met alle deelnemers aan deze tocht. Zo'n moment waarin we samen één worden. Samen onderweg op de weg.....

Als we na een flink aantal uren eindelijk de pauze plek bij IN den ZWAAN bereiken smaakt de koffie en de vlaai geweldig. Goed geregeld mannen. Dank jullie wel. Het was een gezellige plek om te pauzeren. Goeie koffie / thee, heerlijke vlaai en het was er lekker warm. Na een uurtje zijn we warm, hebben we de vlaai en onze broodjes op. Nog even gauw naar toilet en dan kunnen we op pad. Nou ja....even gauw? De rij voor het damestoilet was natuurlijk weer veel langer dan bij de heren. Maakt niks uit zegt er één, het is toch één pot nat! Hihi.....mooie opmerking in de tijd waarin iedereen de mond vol heeft over genderneutraal. We schieten allemaal in de lach. De stemming is opperbest vandaag.

Als iedereen eindelijk buiten is stappen we door richting Sittard. Op het bruggetje net na het modderige gedeelte wat ontstaan is door de aanleg van de meanderende beek, staat onze medepelgrim te wachten die er vandaag niet bij kon zijn vanwege een privé

aangelegenheid. De tegenstelling in schoenen kon hier niet groter. Zijn keurige stappers en onze moddervoeten. Hij begeleidt ons naar het geboortehuis van Pater Karel.

We krijgen bij het geboortehuis van Pater Karel nog een stempel. De thee en koffie, donativo, smaakte er prima. De kapel van Pater Karel is prachtig. Dit verwacht je helemaal niet in zo'n oude boerenhoeve. Het is een prachtige devote plek met ontelbaar veel kaarsjes. Op zo'n moment vind ik het jammer dat ik er niet alleen ben. Ik kan dan net niet die rust vinden die zo'n moment echt speciaal maakt. Met zo'n grote groep is het dan voor mij net te rumoerig. Ik probeer me af te sluiten. Het gevoel is hier is zo mooi. Al die kaarsjes, de zon die door de prachtige glas en lood ramen schijnt. Het mooie licht dat daardoor in het kerkje valt. Het geroezemoes verstemd bij zoveel schoonheid. Eén voor één gaat ieder weer naar buiten en begint het laatste stuk naar het Station van Sittard.

We lopen weer langs een beek ontzettend door de modder te ploegen. Het voelt heerlijk tussen mijn tenen, de grond voelt zacht en zelfs een beetje warm aan, ik geniet van elke stap die ik, op mijn 5-fingerschoenen, in die blubberboel zet. Vraag er ineens iemand naast me, waar zijn we nu eigenlijk? Ik flap er meteen uit. In de modder! Tja.....dat was niet het antwoord wat hij op zijn vraag verwachtte. Hij schiet in de lach en zegt; Ja, je hebt helemaal gelijk. Dit bedoelde ik eigenlijk niet maar je antwoord is zo puur. Lekker leven in het 'nu' en nog helemaal niet bezig zijn met 'straks'. En zo is het maar net.

Het was een geweldige tocht. 22 km wandelplezier in het Limburgse Heuvelland. Dank regio Limburg voor deze prachtige dag. Vergezichten, doorkijkjes, holle wegen, dassenburchten, modderpoelen, Pater Karel, Het Zwaantje, gesprekken, indrukken, afdrukken, Pelgrimszegen, was het zoveel? Ja het was echt zoveel. Het was genieten, van de natuur, de On-Nederlandse uitzichten, de gesprekken onderweg, de bijzondere momenten. Ik heb ze allemaal vastgelegd in mijn gedachten. Gun mezelf nog even na genieten en ga dan stiekem al weer een beetje vooruit kijken naar de volgende tocht die ik mee mag lopen. 25 februari ben ik er weer bij in Ittervoort. Voor wie de 24ste al mee kunnen, Buen Camino.

Voor wie denkt, maar hier wil ik ook bij zijn! Kijk dan op www.santiago.nl/regioroute Schrijf je nu in. Iedereen is welkom.

Santiago aan het Wad een Camino over een zeer bijzonder pad.

Ultreia, Ultrera.

Anita

